

(Anna Akhmàtova)

Vaig passar disset mesos d'aquells anys esgarrifosos del terror de leiov fent cua davant la presó de Leningrad. Un dia, algú d'entre la multitud em va reconèixer. Darrera meu hi havia una dona, amb els llavis morats del fred, que, pel que es veia, no havia sentit mai el meu nom. Es va despertar de la intumescència en què tots ens trobàvem i em va preguntar, en un xiuxiueig a cau d'orella (allà tothom parlava xiuxiuejant):

-Vós ho podeu descriure, tot això?

I jo li vaig dir:

-Si, puc fer-ho.

I llavors, quelcom que s'assemblava a un somriure va lliscar per damunt d'allò que un cop havia estat el meu rostre.

Leningrad, 1 d'abril de 1957.

Crucifixió

I

Un cor d'àngels lloà l'hora magna

I es fonia en el foc l'arc del cel

Digué al para: "Per què M'abandonares?"

I la Mare: "No ploris per Mi..."

II

Magdalena es colpia i plorava,

I es feu pedra el deixeble estimat,

Però on era, en silenci, la Mare,

Ningú als ulls no gosava aixecar.